

"মৰমৰ সন্তানসকল – সৰ্বোত্তম যুগ হৈছে এই সংগম, ইয়াতেই তোমালোক আত্মাসকল পৰমাত্মা পিতাৰ সৈতে মিলিত হোৱা, এয়াই হৈছে
প্ৰকৃতাৰ্থত কুন্ত (মেলা)"

প্ৰশ্ন: কোনটো পাঠ পিতাইহে পঢ়ায়, কোনো মনুষ্যই পঢ়াব নোৱাৰে?

উত্তৰ: দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পাঠ এজন পিতাইহে পঢ়ায়, এই পাঠ কোনো দেহধাৰীয়ে পঢ়াব নোৱাৰে।
পোন-প্ৰথমে তোমালোকে আত্মাৰ জ্ঞান পোৱা। তোমালোকে জানা আমি আত্মাসকলে পৰমধামৰ পৰা
এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) হৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিলোঁ, এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হয়, এই ড্ৰামা (নাটক) পূৰ্ব
নিৰ্ধাৰিত, ইয়াক কোনেও ৰচা নাই সেইকাৰণে ইয়াৰ আদি আৰু অন্তও নাই।

গীত: জাগ সজনিয়া জাগ.... (জাগা প্ৰেমিকাসকল জাগা.....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে এই গীতটি অনেকবাৰ শুনিছা চাগে। প্ৰেমিকে প্ৰেমিকাসকলক কয়। যেতিয়া তেওঁ শৰীৰত আহে
তেতিয়া তেওঁক প্ৰেমিক বুলি কোৱা হয়। নহলেতো তেওঁ পিতা, তোমালোক সন্তান। তোমালোক সকলো ভক্ত। ভগৱানক
স্মৰণ কৰা। ব্ৰাইডচে (কইনাই), ব্ৰাইডগ্ৰমক (দৰাক) স্মৰণ কৰে। সকলোৰে প্ৰেমিক হৈছে ব্ৰাইডগ্ৰম। তেওঁ বহি
সন্তানসকলক বুজায় - এতিয়া জাগা, নতুন যুগ আহিছে। নতুন অৰ্থাৎ নতুন সৃষ্টি সত্যযুগ। পুৰণি সৃষ্টি হৈছে কলিযুগ।
এতিয়া তোমালোকক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ পিতাৰ আগমন হৈছে। কোনো মনুষ্যইতো ক'ব নোৱাৰে যে আমি
তোমালোকক স্বৰ্গবাসী কৰি তোলাঁ। সন্তানসকলেতো স্বৰ্গ আৰু নৰকক একেবাৰে নাজানে। যেনেকৈ আন ধৰ্মবোৰ আছে
তেনেকৈ সন্তানসকলৰো বেলেগ এটা ধৰ্ম আছে। সেয়া কোনো "আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম" নহয়। "আদি সনাতন
দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম" ভগৱানহে আহি প্ৰতিষ্ঠা কৰে, যিসকল নৰকবাসী সেইসকলেই পুনৰ সত্যযুগী স্বৰ্গবাসী হয়। এতিয়া
তোমালোক নৰকবাসী নহয়। এতিয়া তোমালোক আছা সংগমযুগত। সংগম হৈছে মাজৰ সময়খিনি। সংগমত স্বৰ্গবাসী
হ'বৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা, সেয়েহে সংগমযুগৰ মহিমা আছে। বাস্তৱত সৰ্বোত্তম কুন্তৰ মেলাও এয়াই। ইয়াকেই
পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানা যে আমি সকলো এজন পিতাৰ সন্তান, ব্ৰাডাৰহুদ (ভ্ৰাতৃস্বৰোধ) বুলি কয়
নহয় জানো। সকলো আত্মা পৰস্পৰ ভাই ভাই। এনেকৈ কয় যে হিন্দু চীনী ভাই ভাই, সকলো ধৰ্মৰ হিচাপৰ ফালৰ পৰাতো
ভাই ভাই হয় - এই জ্ঞান তোমালোকে এতিয়া পাইছা। পিতাই বুজায় - তোমালোক মোৰ; পিতাৰ সন্তান। এতিয়া
তোমালোকে সন্মুখত শূন্য। তেওঁলোকেতো কেৱল ক'ব লাগে বাবে কৈ দিয়ে যে সকলো আত্মাৰ পিতা এজন, সেই
এজনকেই স্মৰণ কৰে। মেল (পুৰুষ) বা ফিমেল (মহিলা) দুয়োতে আত্মা থাকে। এইটো হিচাপত ভাই ভাই হয় আকৌ
ভাতৃ-ভগ্নী তাৰ পাচত স্ত্ৰী-পুৰুষ হৈ যায়। গতিকে পিতা আহি সন্তানসকলক বুজায়। গোৱাও হয় আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা
বহুকাল পৃথকে থাকিল.... এনেকৈ কোৱা নহয় যে নদী আৰু সাগৰ বহুকাল পৃথকে থাকিল... ডাঙৰ-ডাঙৰ নদীবোৰতো
সাগৰত মিলি থাকে। এইটোও সন্তানসকলে জানে, নদী সাগৰৰ কন্যা (পুত্ৰী) হয়। সাগৰৰ পৰা পানী ওলায়, ডাৱৰৰ পৰা
আকৌ পাহাৰবোৰত বৰষুণ হয়। পুনৰ নদী হৈ যায়। সেয়েহে সকলো সাগৰৰ পুত্ৰ আৰু পুত্ৰী হৈ যায়। বহুতে এইটো নাজানে
যে পানী ক'ৰ পৰা ওলায়। এইটোও শিকোৱা হয়। গতিকে সন্তানসকলে এতিয়া জানে যে জ্ঞান সাগৰ এজনেই পিতা।
এইটোও বুজোৱা হয় যে তোমালোক সকলো আত্মা, পিতা এজন। আত্মাও নিৰাকাৰ, আকৌ যেতিয়া সাকাৰত আহা
তেতিয়া পুনৰ্জন্ম লোৱা। পিতাও যেতিয়া সাকাৰত আহিব, তেতিয়া আহি লগ কৰিব। পিতাৰ সৈতে মিলন এবাৰ হয়। এই
সময়ত আহি সকলোৰে লগত মিলিত হয়। এয়াও জানি গৈ থাকিব যে তেওঁ ভগৱান হয়। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে
কিন্তু কৃষ্ণতো ইয়ালৈ আহিব নোৱাৰে। তেওঁ কেনেকৈ গালি খাব? এইটো তোমালোকে জানা কৃষ্ণৰ আত্মা এই সময়ত
আছে। প্ৰথমে তোমালোকে আত্মাৰ জ্ঞান পোৱা। তোমালোক আত্মা, নিজকে শৰীৰ বুলি ভাবি ইমান সময় চলিলা, এতিয়া
পিতা আহি দেহী-অভিমানী কৰি তোলে। সাধু-সন্ত আদিয়ে কেতিয়াও তোমালোকক দেহী-অভিমানী কৰি নোতোলে।
তোমালোক সন্তান হোৱা, তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি
পৰমধামৰ নিবাসী আকৌ ইয়াত আমি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। এতিয়া এই নাটক সম্পূৰ্ণ হয়। এই ড্ৰামা কোনেও
ৰচনা কৰা নাই। এইখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা। তোমালোকক সোধে - এই ড্ৰামাখন কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল?
তোমালোকে ক'বা - এইখনতো অনাদি ড্ৰামা। ইয়াৰ আদি অন্ত নাথাকে। পুৰণিৰ পৰা নতুন হয় আকৌ নতুনৰ পৰা পুৰণি
হয়। এই পাঠটি তোমালোক সন্তানসকলৰ দৃঢ় হৈ আছে। তোমালোকে জানা যে নতুন সৃষ্টি কেতিয়া স্থাপন হয় আকৌ পুৰণি
কেতিয়া হয়। এয়াও কোনো-কোনোৰ বুদ্ধিত সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে আছে। তোমালোকে জানা এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হয় আকৌ

ৰিপটি (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। যথাযথ আমাৰ ৪৪ জনৰ ভূমিকা সম্পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া পিতা আমাক লৈ যাবৰ কাৰণে আহিছে। বাবা গাইডো (পথ প্ৰদৰ্শকো) নহয় জানো। তোমালোক সকলো হৈছা পাণ্ডা। পাণ্ডাসকলে যাত্ৰীসকলক লৈ যায়। তেওঁলোক হৈছে পাৰ্থিৱ (শাৰীৰিক) পাণ্ডা, তোমালোক হৈছা আত্মিক পাণ্ডা সেইকাৰণে তোমালোকৰ নাম পাণ্ডা গভাৰ্ণমেণ্টো (চৰকাৰো) হয়, কিন্তু গুপ্ত। পাণ্ডা, কোঁৱৰ, যাদৱে কি কৰে? এই সময়ৰ কথা যেতিয়া মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ সময়ো হয়। অনেক ধৰ্ম আছে, সৃষ্টিও তমোপ্ৰধান, ভেৰাইটি (বিভিন্ন) ধৰ্মৰ গোটেই বৃক্ষজোপা পুৰণি হৈ গ'ল। তোমালোকে জানা যে এই বৃক্ষৰ প্ৰথম ফাউণ্ডেশ্বন (আধাৰ) হৈছে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। সত্যযুগত কিছু সংখ্যক থাকে তাৰ পাচত বৃদ্ধি হয়। এইটো কোনেও নাজানে, তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি আছে। ষ্টুডেণ্টৰ (বিদ্যাৰ্থীৰ) মাজত কোনোবা ভাল বুদ্ধিমান থাকে, ভালকৈ ধাৰণা কৰে আৰু অন্যকো কৰোৱাৰ চৰ্চা (আগ্ৰহ) থাকে। কোনোৱেতো ভালকৈ ধাৰণা কৰে। কোনোবা মিডিয়াম (মধ্যম), কোনোবা থাৰ্ড (তৃতীয় শ্ৰেণীৰ), কোনোবা ফ'ৰ্থ (চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ)। প্ৰদৰ্শনীততো ৰিফাইন ৰীতিৰে (বিশদভাৱে) বুজাওঁতা লাগে। প্ৰথমে ক'বা যে দুজন পিতা আছে। এজন বেহদৰ (অসীমৰ) পাৰলৌকিক পিতা, দ্বিতীয়জন হদৰ (সীমিত) লৌকিক পিতা। ভাৰতেই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিছিল। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল যি আকৌ নৰক হৈ গৈছে, ইয়াক আসুৰি ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। ভক্তিও পোন-প্ৰথমে অব্যভিচাৰী হয়। এক শিৱবাবাকেই স্মৰণ কৰে।

পিতাই কয় - সন্তানসকল, পুৰুষোত্তম হ'বলৈ হ'লে যিবোৰ কথাই কনিষ্ঠ কৰি তোলে (অৱনতি কৰায়) সেইবোৰ কথা নুশুনিবা। এজন পিতাৰ পৰা শুনিবা। অব্যভিচাৰী জ্ঞান শুনিবা আৰু অন্য কাৰোবাৰ পৰা যি শুনিবা সেয়া হৈছে মিছা। পিতাই এতিয়া তোমালোকক সত্য কথা শুনাই পুৰুষোত্তম কৰি তোলে। ইভিল (আসুৰি) কথা শুনি শুনি তোমালোক কনিষ্ঠ হৈ গৈছে। আলোক হৈছে ব্ৰহ্মাৰ দিন, অন্ধকাৰ হৈছে ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। এই সকলোবোৰ পইণ্টচ্ ধাৰণ কৰিব লাগে। ক্ৰমানুসৰিতো প্ৰতিটো কথাত হয়েই। কোনোবা ডাক্তৰে (চিকিৎসকে) এটা অপাৰেশ্বনতে ১০-২০ হাজাৰ টকা লয়, কাৰোবাৰ আকৌ খাবলৈও নাই। বেৰিষ্টাৰৰো এনেকুৱা হয়। তোমালোকেও যিমান পঢ়িবা আৰু আনক পঢ়াবা সিমান উচ্চ পদ পাবা। পাৰ্থক্যতো আছে নহয় জানো। দাস-দাসীসকলৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি থাকে। সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। নিজকে সুধিব লাগে যে মই কিমান পঢ়োঁ, ভৱিষ্যতে জন্ম-জন্মান্তৰ কি হ'ম? যি জন্ম-জন্মান্তৰ হ'বা সেয়া কল্প-কল্পান্তৰলৈ হ'বা সেইবাবে পঢ়াৰ প্ৰতি পূৰ্বা এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিব লাগে। বিহ পান কৰাতো (বিকাৰত যোৱাতো) একেবাৰে এৰি দিব লাগে। সত্যযুগততো এনেকৈ কোৱা নহ'ব - ঈশ্বৰে মলিন কাপোৰ ধোৱে (আত্মাৰ বিকাৰৰ লেপ পৰিস্কাৰ কৰে)। এই সময়ত সকলোৰে চোলা (শৰীৰ) পচি গৈছে। তমোপ্ৰধান নহয় জানো। এয়াও বুজাবলগীয়া কথা নহয় জানো। সকলোতকৈ পুৰণি চোলা কাৰ? আমাৰ। আমি এই শৰীৰ সলনি কৰি থাকোঁ। আত্মা পতিত হৈ গৈ থাকে। শৰীৰো পতিত পুৰণা হৈ যায়। শৰীৰ সলনি কৰিবলগীয়া হয়। আত্মাতো সলনি নহ'ব। শৰীৰ বৃদ্ধ হ'ল, মৃত্যু হ'ল - এয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। সকলোৰে ভূমিকা আছে। আত্মা অবিনাশী হয়। আত্মাই নিজেই কয় - মই শৰীৰ ত্যাগ কৰোঁ। দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। সকলো মনুষ্য দেহ-অভিমানী। আধাকল্প হৈছে দেহ-অভিমানী, আধাকল্প হৈছে দেহী-অভিমানী।

দেহী-অভিমানী হোৱাৰ কাৰণে সত্যযুগী দেৱতাসকলে মোহজিতৰ টাইটেল (উপাধি) পাইছে কিয়নো তাত এইটো বুজি পায় যে আমি আত্মা হওঁ, এতিয়া এইটো শৰীৰ ত্যাগ কৰি আন এটা ল'ব লাগিব। মোহজিৎ ৰজাৰো আখ্যান (কাহিনী) আছে নহয় জানো। পিতাই বুজায় - দেৱী-দেৱতাসকল মোহজিৎ হয়। আনন্দৰে এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা লয়। সন্তানসকলে গোটেই জ্ঞান পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰি আছে। তোমালোকেই পৰিক্ৰমা কৰি এতিয়া পুনৰ আহি মিলিত হৈছা। যিসকল আন আন ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গ'ল সেইসকলো আহি লগ হ'ব। নিজৰ কম-বেছি পৰিমাণে উত্তৰাধিকাৰ লৈ ল'ব। ধৰ্মই পৰিৱৰ্তন হৈ গ'ল নহয় জানো। ক'ব নোৱাৰি কিমান সময় সেই ধৰ্মত থাকিল। ২-৩টা জন্ম ল'ব পাৰে। কাৰোবাক হিন্দুৰ পৰা মুছলমান কৰি দিলে গতিকে সেইটো ধৰ্মত আহি থাকিব পাচত ইয়ালৈ আহি যায়। এয়াও ডিটেল (বিস্তাৰ)ৰ কথা। পিতাই কয় - ইমান কথা স্মৃতিত ৰাখিব নোৱাৰা, বাৰু নিজকে পিতাৰ সন্তান বুলিতো বুজা। ভাল ভাল সন্তানেও পাহৰি যায়। পিতাক স্মৰণ নকৰে। এই ক্ষেত্ৰত মায়াই পাহৰাই দিয়ে। তোমালোকো প্ৰথমতে মায়াৰ গোলাম আছিল। নহয়। এতিয়া ঈশ্বৰৰ হৈছা। ড্ৰামাত সেয়া ভূমিকা আছে। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোক আত্মাসকল প্ৰথমে যেতিয়া শৰীৰত আহিছিলো তেতিয়া পবিত্ৰ আছিলো, আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ পতিত হৈ গ'ল। এতিয়া পুনৰ পিতাই কয় - নষ্টোমোহা হোৱা। এই শৰীৰৰ প্ৰতিও মোহ নাৰাখিবা।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য ওপজে কিয়নো এইখন সৃষ্টিত সকলো এজনে আনজনক দুখ দিওঁতা হয় সেইকাৰণে এই পুৰণি সৃষ্টিখনকে পাহৰি যোৱা। আমি অশৰীৰী হৈ আহিছিলোঁ আকৌ অশৰীৰী হৈয়ে উভতি

যাব লাগিব। এতিয়া এই সৃষ্টিখনেই নাশ হৈ যাব। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'বলৈ পিতাই কয় – মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। কৃষ্ণইতো ক'ব নোৱাৰে যে মামেকম স্মৰণ কৰা। কৃষ্ণতো সত্যযুগত থাকে। পিতাইহে কয় – তোমালোকে মোক পতিত-পাৱন বুলিও কোৱা গতিকৈ এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা, পবিত্ৰ হ'বলৈ মই এয়া যুক্তি (উপায়) শুনাওঁ। কল্প কল্পৰ যুক্তি শুনাওঁ যেতিয়া সৃষ্টি পুৰণি হৈ যায় তেতিয়া ভগৱান আহিবলগীয়া হয়। মনুষ্যই ডামাৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিলে। গতিকে মনুষ্যই একেবাৰে পাহৰি গৈছে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে এয়া হৈছে সংগমযুগ, এয়া পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যুগ। মনুষ্যতো একেবাৰেই ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। এই সময়ত সকলো তমোপ্ৰধান। এতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱা। তোমালোকেই সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছা। এতিয়া ভক্তি মাৰ্গৰ অন্ত হয়। ভক্তি থাকে মৃত্যুলোকত। পুনৰ অমৰলোক আহিব। তোমালোকে এই সময়ত জ্ঞান লোৱা তাৰ পাচত ভক্তিৰ নাম-চিহ্ন নাথাকিব। হে ভগৱান, হে ৰাম – এয়া সকলো ভক্তই গোৱা কথা। ইয়াত কোনো আৰাজ (শব্দ) কৰিব নালাগে। পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ, আৰাজ কৰে জানো। তেওঁক কোৱাই হয় সুখ-শান্তিৰ সাগৰ। তেন্তে শুনাবৰ বাবেও তেওঁক শৰীৰ নালাগে জানো। ভগৱানৰ ভাষা কি, এয়া কোনেও নাজানে। এনেকুৱাতো নহয় যে বাবাই সকলো ভাষাতে শুনাব। নহয়, তেওঁৰ ভাষা হয়েই হিন্দী। বাবাই এটা ভাষাতেই বুজায় আকৌ ট্ৰান্সলেট (অনুবাদ) কৰি তোমালোকে বুজোৱা। ফৰেনাৰ্ট (বিদেশী) আদি যাকেই লগ পোৱা তেওঁলোকক পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাই “আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম” প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ ওপৰত বুজাব লাগে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ কিমান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছে। কোনোবা আহিলে প্ৰথমে তেওঁক সোধা – কাৰ ওচৰলৈ আহিছা? বৰ্ডতো লগাই থোৱা আছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰী ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়, তেওঁতো ৰচোঁতা হৈ গ'ল। কিন্তু তেওঁক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। ভগৱান নিৰাকাৰকহে কোৱা হয়। এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকল ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। তোমালোক ইয়ালৈ কিয় আহিছা? আমাৰ পিতাৰ লগত তোমালোকৰ কি কাম! পিতাৰ সৈতে সন্তানৰহে কাম থাকিব নহয় জানো। আমি পিতাক যথা ৰীতি জানো। গায়নো আছে – চান শ্ব'জ ফাদাৰ (সন্তানে পিতাকক প্ৰত্যক্ষ কৰায়)। আমি তেওঁৰ সন্তান। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পুৰুষোত্তম হ'বৰ বাবে কনিষ্ঠ কৰি তোলাঁতা যিবিলাক ইভিল (আসুৰিক) কথা আছে সেয়া শুনিব নালাগে। এজন পিতাৰ পৰাই অব্যভিচাৰী জ্ঞান শুনিব লাগে।

(2) নষ্টোমোহা হ'বৰ বাবে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বুদ্ধিত থাকিব লাগে – এইখন পুৰণি দুখ দিওঁতা সৃষ্টি, ইয়াক পাহৰিব লাগে। ইয়াৰ প্ৰতি বেহদৰ বৈৰাগ্য জন্মিব লাগে।

বৰদান: ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)ৰ পাঠৰ দ্বাৰা মুক্ষিল (কঠিন)ক সহজ কৰোঁতা তীৱ পুৰুষাৰ্থী হোৱা মুক্ষিল (কঠিন)ক সহজ কৰিবলৈ বা অন্তিম পুৰুষাৰ্থত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে প্ৰথম পাঠটি হ'ল – “ফল' ফাদাৰ” এই প্ৰথম পাঠটিয়েই লাষ্ট ষ্টেজ (অন্তিম অৱস্থা)ক সমীপত আনোঁতা হয়। এই পাঠটিৰ দ্বাৰা বিস্মৃতিৰ পৰা মুক্ত হৈ, একৰস আৰু তীৱ পুৰুষাৰ্থী হৈ যাবা কিয়নো যিকোনো কথাত মুক্ষিল (কঠিন) তেতিয়া লাগে যেতিয়া ফল' (অনুসৰণ) কৰাৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ বুদ্ধি চলোৱা (থটোৱা)। ইয়াৰ দ্বাৰা নিজৰেই সংকল্পৰ জালত বন্দী হৈ যোৱা তেতিয়া সময়ো লাগে আৰু শক্তিও লাগে। যদি ফল' কৰি যোৱা তেন্তে সময় আৰু সংকল্প দুয়োটা বাচি যাব, জমা হৈ যাব।

শ্লোগান: সাধুতা আৰু স্বচ্ছতাক ধাৰণ কৰিবলৈ নিজৰ স্বভাৱ সৰল কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!